

hrvaška knjiga. Za hrvaško zgodovino XVI. in XVII. veka je Lopašič pravi vir, kakor je Tkalčić za mesto Zagreb. Lopašič je živo veroval v bodočnost svojega naroda, bil veren drug in zvest prijatelj, a v odboru „Matice Hrvatske“ vedno na svojem mestu. Kakor je bil delaven sam, je nagovarjal vsakega na delo ter se veselil, če je kako narodno delo lepo uspelo. Bil je zares

velik domoljub. Naj ostane tudi Slovencem v blagem spominu, saj se je v svojih spisih rad oziral tudi na slovensko zgodovino, kolikor je v zvezi s hrvaško, a v zgodovinskih zbornikih je nabral mnogo podatkov o skupnem delovanju Hrvatov in Slovencev posebno v XVI. in XVII. veku, ko je bilo obema narodoma braniti domovino pred napadi skupnega sovražnika — Turka.

ROMAN ROMANOV:

ROMANCA.

„Ivan Ivanovič, če greš v daljo:
divje tam tulijo gladni volcjcé,
temne, nevarne noči so pozimske,
plašno vólčje oči se žaré . . .“

Ivan Ivanovič, če greš v daljo:
divji so roparji tam domá,
hujši so kakor jadni volkovi,
kadar jih zimski glad navdá . . .“

„Varuška, ni me strah pred volkovi,
divji roparji niso mi mar,
sredi njih pojezdim v daljo,
kjer se bojuje car . . .“

Tulijo v dalji gladni volkovi,
roparjev jata vihra . . .
Noč je legla na Ukrajino,
vranec čez njo peketa . . .

ROMAN ROMANOV:

FRAGMENT.

Divja noč je padla na zemljo.
Bliski švigajo v oblakih črnih
in čez plan drvi vihar . . .
Glasno stočejo lesovi,
hrasti vekajo kot deca borna,
strah objel zverino je togotno,
plaha bega in obupno rjove —

Divja noč je legla na srce.
Prišli so strahovi v plašnih haljah,
gledali bodočnost krohotaje,
vanjo so metali črne skale,
da je padla in se razdrobila . . .

